

vil dog gøre opmærksom paa, at der er ogsaa andre Landbointeressener end Andels-slagteriernes. Der er jo en Masse andre Landboere, der slagte andre Steder, og der er ogsaa andre private Slagterier. Jeg kan i denne Forbindelse ikke undlade at give min Mening til Kende angaaende et Spørgsmaal, skønt jeg ikke tvivler om, at det maaske vil lyde lidt grelt i fleres Øren. Naar man mener, at et Statsmærke skulde sikre og hæve Prisen paa Slagteriernes Flæsk i England, saa lægger jeg slet ikke Skjul paa, at jeg tror, der ligger en større Betyggelse i, at to af de største Slagteriejere i England have stor Interesse i den danske Svineavl. Jeg tror, det er en anderledes Sikkerhed og giver en anderledes Borgen for Varetagelsen af de danske Slagteriers Interesser end den, der vil ligge i at faa en Statsdyrlægeerklæring, et Statsmærke for Slagteriernes Varer.

Der er efter mine Udtalelser i Gaar ikke nogen særlig Grund for mig til at komme vidtløftig ind paa det Spørgsmaal, om Landboerne skulle gaa med til at betale Krigsomkostningerne til Andelsslagteriernes Fordel. I den Henseende har jeg udtalt min Anskuelse i Gaar, og den er ikke bleven rokket ved de Udtalelser, der ere fremkomne fra anden Side. Det glæder mig her egentlig at have det ærede Medlem for Rønne (Blem) til Meningsfælle. Han er jo ogsaa enig i, at det er urigtigt, urimeligt, at vi, fordi Byerne have skaffet sig en Fordel af deres berømte eller berygtede Vedtægter, fremdeles skulle betale Erstatning, naar de ophæves, han mener kun, at vi efter Omstændighederne ere tvungne til at bøje os, fordi vi have denne Højesteretsdom, og han raillerede lidt over, at jeg vilde staa som den standhaftige Tinsoldat. Det ærede Medlem bøjer sig for Højesteretsdommen, og det gør jeg selvfølgelig ogsaa, men jeg antager dog ikke, at det ærede Medlem paa et fremtidigt Lovgivningsarbejde bøjede sig for de Højesteretsdomme, der ere faldne, f. Eks. angaaende provisoriske Loves Udstedelse, og jeg antager heller ikke, at der er Spor af Grund for Rigsdagen til at føle sig bunden ved, at en Højesteretsdom har konstateret, at Kommunerne havde Ret til efter de bestaaende Forhold at opkræve denne Afgift, saa at vi skulde føle os bundne til at sikre disse Byer denne Afgift i Fremtiden, og det tror jeg heller ikke, at selv det ærede Medlem vil paastaa eller hævde. Jeg tror for øvrigt angaaende dette Spørgsmaal, at hvis vi alligevel bleve enige, og hvis der ikke i denne Sag som i

saa mange andre var forstyrrende Ting, som greb ind, og hvis Regeringen vilde være os behjælpelig dermed, vilde vi grumme let kunne faa disse Forhold ændrede, som vi ønske det. Det kunde ganske simpelt gøres ved en Forandring af Loven af 1868. Det var den nemmeste Maade, og jeg tror den billigste, og jeg tror egentlig det er alt, hvad der burde gøres. Imidlertid kan jeg jo ikke haabe efter de Udtalelser, som ere faldne fra saa mange Sider her i Salen, at det er Fler-tallets Ønske. Jeg maa kun særlig understrege det Haab, at vi i alle Tilfælde ikke faa Slagtetvang og Statskontrol for Jyllands Vedkommende, inden vi have hørt, i hvad Retning de jydskes interesseredes Ønsker gaa.

R. Hansen: Naar jeg har forlangt Ordet, skal det kun være for nogle ganske faa Bemærkninger. Det, som nærmest har bevæget mig til at tage Ordet, er, at jeg er noget betænkelig ved Forslaget her og ved de Følger, et saadant Forslag mulig vilde faa. Jeg tror, vi skulle nøje overveje, om det er rigtigt og godt at give en Lov, der kan faa saa store Følger. Nu skal jeg ganske vist paa Forhaand udtale, at jeg er ikke sagkyndig paa dette Omraade. Det lille Kendskab, jeg har til disse Forhold, støtter sig kun paa almindelig Praksis. De Goder, som man mener skulde opnaas ved en Lov af denne Art, tror jeg kunne deles i to store Grupper. Det første skulde da være, om det skulde blive muligt for os Landmænd at faa Forholdene ordnede saaledes, at vi kunne faa Kød og Kødvarer indført til Byerne paa en lettere og billigere Maade end hidtil muligt, saaledes at Byerne ikke gennem deres Sundhedsvedtægter skulde kunne lægge større og betydeligere Hindringer i Vejen for Landbruget. Skal dette første Gode naas, maa vi ogsaa være klare over, at saa skal Forslaget, som det foreligger, betydelig ændres, navnlig dets § 5, thi denne hjemler netop Sundhedskommissionen i Byerne Ret til at lægge saadanne Hindringer i Vejen, som de allerede i en Aarrække have gjort.

Det andet Gode, som Lovforslaget her skulde fremkalde, skulde vel være det, at det nærmest skulde virke som en god Reklame paa det udenlandske Marked, at saa virke saaledes, at det kunde hæve vort Renommé paa det udenlandske Marked.

Kunde disse to Goder naas, vil jeg indrømme, at saa var Loven selvfølgelig et Fremskridt, og saa var det jo godt at naa